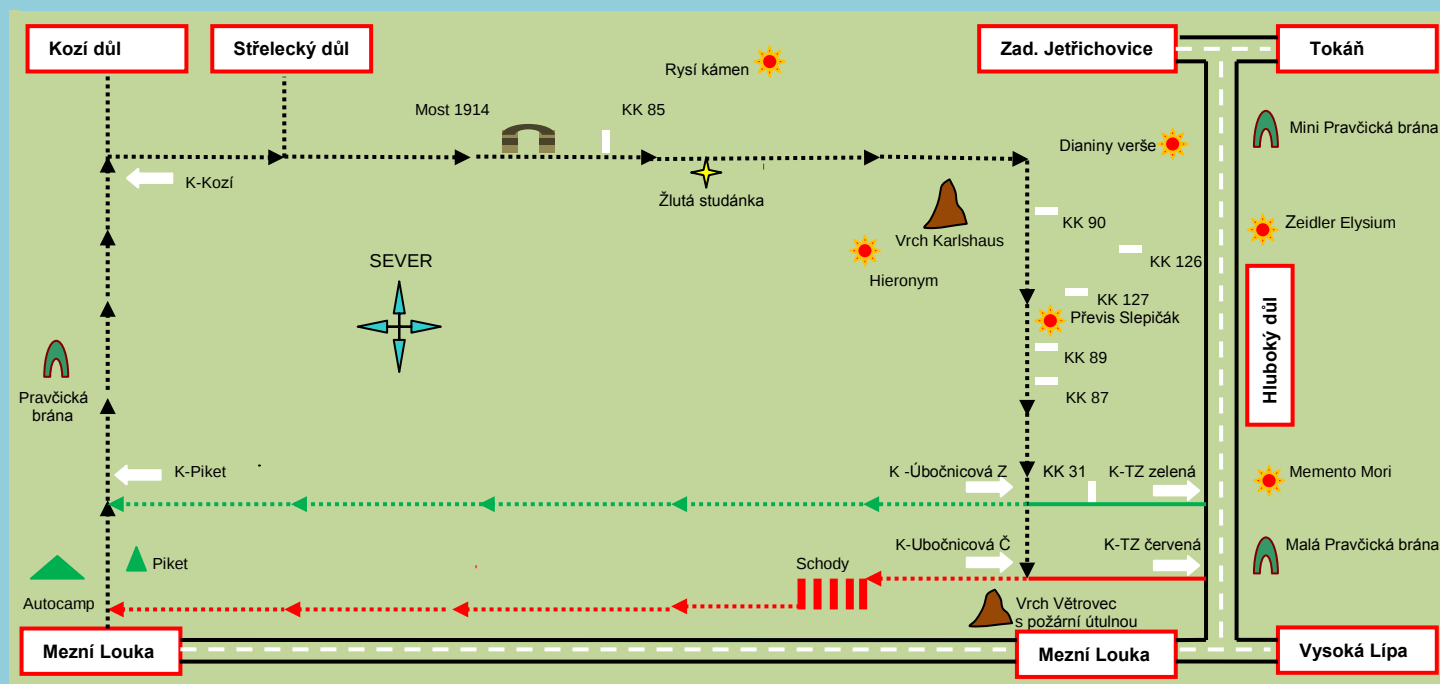

CESTY ČESKÉHO ŠVÝCARSKA

HYERONYM

ZANIKLÉ
ZAKÁZANÉ
ZAPOMENUTÉ

www.bauer917.mzf.cz

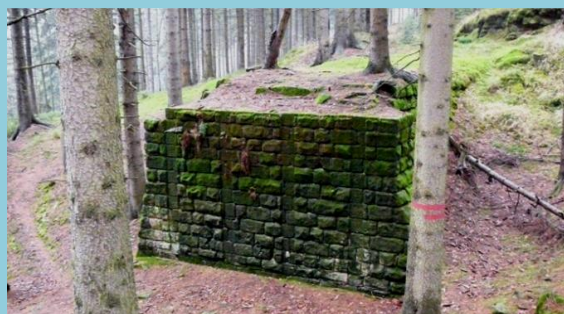

KK 31 až KK 127			Katastrální kameny
K-Kozí	N 50 52 52,7	E 14 19 52,4	Křižovatka do Malého Kozího dolu - I.zona NP vstup zakázán
K-Piket	N 50 52 41,5	E 14 19 16,2	Křižovatka Piket - místo, kde byla strážní budova posádky Pohraniční stáže
K-Úbočnicová Z	N 50 52 33,9	E 14 19 53,5	Křižovatka, která propojuje Úbočnicovou cestu s TZ zelenou
K-Úbočnicová Č	N 50 52 30,1	E 14 19 51,1	Křižovatka, která propojuje Úbočnicovou cestu s TZ červená
K-TZ zelená	N 50 52 37,2	E 14 20 31,2	Křižovatka turistické cesty z Mezni Louky do Hlubokého dolu, pokračuje do Saska
K-TZ červená	N 50 52 19,9	E 14 20 43,1	Křižovatka turistické cesty z Mezni Louky do Hlubokého dolu, pokračuje k Malé Pravčické bráně
Most 1914	N 50 52 48,7	E 14 20 01,6	Dokončené pilíře nedostavěného mostu z r.1914
Mezni Louka	N 50 52 24,9	E 14 19 09,1	Autocamp - restaurace s parkovištěm - zastávka bus - Infocentrum
Vrch Karlshaus	N 50 52 50,6	E 14 20 23,4	Vrch okolo kterého vede Úbočnicová cesta
Vrch Větrovec	N 50 52 50,6	E 14 20 13,0	Nachází se mimo naši cestu, v letním období místo pro hlídače požáru
Studánka Žlutá voda	N 50 52 54,0	E 14 20 26,2	Studánka u Úbočnicové cesty
Hieronym	N 50 52 52,0	E 14 20 28,7	Pomník syna majitele panství, který padl ve II.svět. válce
Rysí kámen	N 50 53 33,6	E 14 20 46,9	Místo kde byl skolen poslední žijící rys v oblasti

Čeká nás příjemná okružní cesta okolo vrchu **Karlshaus** se stejným místem startu i cíle. Jako nejvhodnější výchozí místo je křižovatka **K-Piket**, nachází se za campem Mezní Louka. Dojdeme tam tak, že projdeme camp, mineme po pravé ruce TZ-červenou směřující k vrchu **Větrovec** a na **Malou Pravčickou bránu** a po chvíli jsme na místě nazývaném **Piket**. Místo, kde se střídaly hlídky Pohraniční stráže. Zde, východně, tedy vpravo, vede TZ-zelená ke křižovatce **K-Úbočnicová Z**, ale my se vydáme severně vzhůru přímo do toho kopce před námi. Po stoupání následuje krátké klesání ke křižovatce **K-Kozí**. Od ní vede cesta do **Malého Kozího dolu**, k nedaleké hranici se Sas-

kem. Cesta se však nachází v I.zóně NP a vstup je zakázán. Tam někde lze najít **Rysí kámen**. Avšak my ho neuvidíme, neboť naše vrchnost nám to zakázala. Pokračujeme tedy dál po celkem rovinaté cestě k nedostavěnému **mostu z r.1914**. Proč zrovna v těchto místech postavili tak rozměrný most si lze vysvětlit jen tím, že se cesta měla využívat pro náročnější přepravu. Domněnkou je, že tudy mohla vést jedna z variant úzkorozchodné tramvajové tratě, obdobné té jaká je v Sasku. Přípravné práce začaly v přibližně stejné době, v r.1895. Saská trať byla dána do provozu v r.1898. Důvodem nerealizace na české straně byla smrt Edmunda Clary Aldringena. Jeho syn

Carlos nebyl schopen vést knížectví, natož realizovat stavby podobného typu jako jeho otec. Nakonec, na základě nátlaku všech vlivných členů rodiny, Carlos z čela knížectví v r.1918 odstoupil a vedení přenechal bratru Siegfriedovi, resp. jeho synovi Alfonsovi. To že most mohl být součástí projektu je i datum na pilířích r.1914 a preferování záměru technicky omezeného Carlose, aby trať vedla přes knížecí pozemky. To měla splňovat třetí varianta. Zadní Jetřichovice s Mezní Loukou měl spojit úsek přes Střelecký důl. V místě, kde měl stát most, je cesta ve většině roku převážně podmáčená a jarní voda ji v zatáčce často strhávala. Zajímavým zjištěním je i důkla

dné značení stoupání od Piketu nahoru, které provedl prof.ing.Steiner. Právě i tento větší počet měřících bodů v prudkém stoupání může potvrzovat hypotézu, že most se měl stát součástí tramvajového úseku. Při prohlídce pilířů si nejde nepovšimnout, jak jejich stavba byla pečlivá, když ani po 100 letech bez údržby, nejsou v podstatě poškozeny. Možná, že by stačilo položit jen trámy a mohlo by se přes most jezdit. Za mostem si pozornější všimnou katastrálního kamene č.85, kterých bylo po cestě více, viz přerušovaný sled čísel. Vpravo je studánka **Žlutá voda**. Je to místo, kde lze nalézt schodovou výstupovou cestu na **Karlshaus**. Není to, ale jediné místo, kde

na něj můžeme vystoupat. Když zvolíme cestu blíže k východu, a podaří se nám to v zimě ráno před osmou, když je všude sníh a do toho všeho se ještě opře ranní slunce, to je teprve nádhera nádherná. Je to tady jiné než kdy jindy, daleko víc prosvětlené, prostorné, čisté. Raději sem přijďte v zimě se podívat sami, slova budete hledat těžko. Tady jste totiž v **Zadní zemi**. Přibližně třetinu cesty zde máte za sebou. Pod cestou v hluboké Krahujčí rokli, u katastrálních kamenů s č.89 a 90, se nachází převis **Slepičárna**. V něm trampové dlouhou dobu schovávali kamennou část pomníku z Karlshausu. Dnes už je, po bezmála 30 letech, zase na svém místě. Je věnován

dědici a budoucímu správci knížecího rodu Hieronymu Clary Aldringenovi, potomkovi významného polního maršála Aldringena, který na příkaz císaře nechal zavraždit vrchního velitele habsburské armády, generalissima Valdštejna. Současně s ním nechal zavraždit i Viléma Kinského, aby po něm zabral jeho majetky, jako v tomto případě. Také v něm koluje rusko-tatarská krev knížete Bibikova, který nechal přepravit Lenina na švýcarské vízum v r.1917 zpět do Ruska. Nedaleko odtud, v Dianině rokli, také se jí říká Tetřeví, si dávali dostaveníčko jeho kumpáni. Soutěžili tady, kdo z nich zastřelí více tetřevů. V r.1935 se odhadovalo, že v ČSR bylo asi 12.000 tet-

řevů, dnes jich je nejvýše 200. Dianina/Tetřeví rokle je známá tím, že jeden z knížecích naháněčů lesní zvěře Albín Wachter si při čekání na lov zde krátil čas psaním veršů do skalních stěn. Okolo Karlshausu je nejméně dvacet roklí a malých dolů a všechny mají svá jména. Nejinak je to se skalními převisy. Byly doby, kdy zde mohl každý z nás pod nimi večer přespat. Absurdní je, že to bylo za doby přísného socialismu a teď...no je to zakázané vážení demokraté. Od Slepíčárny pokračujeme ve směru cesty k již nedaleké značené křižovatce **K-Úbočnicová Z**, kde narazíte na označenou cestu TZ zelená, po které dorazíte do cíle a startu výletu.

HIERONYM se narodil jako první ze čtyř dětí manželů Alfonse a Ludwiny Clary Aldringen. Druhým a třetím byli opět chlapci Marcus a Carl. Všichni tři synové za II.sv války narukovali do wehrmachtu. Nadporučík Hieronym byl velitelem tanku. Marcus byl ve válce třetím ordonančním důstojníkem u velitele divize, kde jeho kamarád byl generálem. Jako kapitán SS, sloužil u nejkrutější válečné divize, 12.TDSS Hitlerjugend. Bránil v ní Spojencům, aby se vylodili na pláži Juno. V Ruském zajetí, si s podivem, pobyl jen tři roky. Do Československa se už nikdy nevrátil. Odešel za svými rodiči, kteří opustili republiku až 08.05.45. Jako jediný z bratrů válku přežil. Carl, který byl nej-

Ludwine

Hieronym

Alfons

mladší z bratrů, padl v Rusku jako velitel čerkeské švadrony kozáků. Rodiče s Hieronymem počítali jako s dědicem, který majetek stabilizuje, ne-li navýší a zajistí tak život i svým sourozencům. O to větší smutek způsobila zpráva o smrti jejich nejambicióznějšího syna. Jeho tank dostal přímý zásah, nikdo z posádky nemohl přežít. Padl na Ukrajině u obce Nestěrovka v Bitvě u Umaně. Otec Alfons se netajil sympatiemi k hitlerovskému Německu. Připomeňme si ještě několik rodinných vazeb Hieronyma na osoby, které jsou ve světovém povědomí. Jeho pracovitý pradědeček Edmund Clary Aldringen, který nechal ve Hřensku postavit soutěsky, byl spolužákem a přítelem

Napoleona II. Orlíka. Jeho manželkou byla Elisalex, praprapravnučka maršála Kutuzova, jejími kmotry byli car Alexandr I. a jeho žena Alžběta. Babičkou byla Jelizaveta Kutuzovová, dcera maršála. Dědečkem byl gen. von Tiesenhausen, který padl v Bitvě u Slavkova, když s praporem v ruce vedl svůj váhající pluk do útoku proti Francouzům. Ve Vojně a mír se stal předlohou osoby knížete Bolkonského. Maminka Elisalex, Dolly, byla velkou přítelkyní Puškina, romantika afrického původu, stala se pro něj předlohou Taťany v Evženu Oněginovi a možná i Lizavety v Pikové dámě, milenka Heřmana. Poslední informace na závěr, její bratranec Felix Jusupov zavraždil Rasputina.

RYSÍ KÁMEN nemůžeme navštívit. Dříve to také nebylo možné, důvodem bylo hraniční pásmo a teď je to zřízení NP. Navíc je třeba upozornit, že Luchsstein stojí na saském území. Z české strany je ale lépe vidět. Nezbyvá než ho popsat. Pískovcový balvan s textem a symbolikou rysa je v místě, kde byl v r.1743 zastřelen rys a je to také místo, které nelze posledních 60 let navštívit. Celá událost byla dlouhodobě připravována jak na české, tak i na saské straně. Panství na české straně patřilo Františkovi Karlovi Clary Aldringenovi, vášnivému lovcí, který také zastával funkci úřadu nejvyššího lovčího Království českého. Kníže byl opravdový, trpělivý, lovec. Ale jinou lo-

veckou náтуру měl saský král. lesní J.G.Puttrich. Lesní z Hinterhermsdorfu neměl zábrany, asi to viděl u svého úchylného kurfiřta Fridricha Augusta II. který se zálibou zraňoval psy, kteří mu byli při střelbě pohyblivým terčem. Když je zasáhl, nechával je vyléčit, aby napříště mohli pokračovat v jeho zábavě. Podobné povahy byl asi i jeho lesní. Vymyslel speciální past, doplněnou samostřílem, do které se poslední žijící rys v regionu chytil a byl zabit. Pomník je tak oslavou lovce. Na druhé straně řeky Labe, na levobřežní straně, je také informace o posledním uloveném rysu. Datuje se k r.1785. Rys vážil 17kg a byl dlouhý 126cm, uloven byl na thunském panství.

